

Eerste lezing: JESAJA 42, 1-7
Tweede lezing: ROMEINEN 15, 1-6

Bevestiging ambtsdragers, Rinsumageest, 5 jan.1992

Gemeente van Jezus Christus,

Er zijn vele kerken, maar er is slechts één gemeente. D.w.z. de gemeente die Christus bouwt, die loopt door alle kerken heen, en door alle gemeenschappen, waar Zijn Woorden uitgangspunt zijn voor het leven. Het is een hoopvolle gedachte, dat wij niet de gemeente roepen en bouwen, maar dat de kracht van God, de Heilige Geest, dat voor ons doet, en dat wij alleen maar instrumenten zijn in de hand van God. Wijzelf zijn arbeiders in de gemeente van Christus, wij allen als gelovigen, door onze aanwezigheid, door onze inspanning, door onze deelname.

En om het leven van de gemeente een beetje in goede banen te leiden, hebben wij kerken en gemeenschappen. Overal waar mensen bij elkaar zijn en bidden en lezen uit de bijbel, daar is gemeenschap, en er zijn naast de kerken vele christelijke gemeenschappen en groeperingen. Maar wij zijn niet alleen maar een groepering, wij noemen onszelf: Kerk.

Om kerk te kunnen zijn moet er twee zaken aanwezig zijn: In de eerste plaats de kerkorde. Sommigen noemen het een noodzakelijk kwaad. De regels en voorschriften van de kerk moeten er wel zijn, zodat niet alles vastloopt, zodat alles goed geregeld en in goede orde verloopt, en niet alles uitloopt op conflicten. Dat is dus het eerste: De kerkorde. Het tweede, waardoor een gemeenschap kerk wordt, dat is de aanwezigheid van de ambten.

Wij kennen het ambt der gelovigen, zoals ik daarstraks al zei: Ieder draagt het zijne of het hare hopelijk bij aan de bouw en opbouw van de gemeente. En als we hier samenkomen, dan vallen alle verschillen weg. Dan zijn we mensen voor en van God, dan zingen boer en arbeider samen, dan zitten burgemeester en bouwvakker broederlijk naast elkaar, daar is de boer niet meer maar ook niet minder dan de baron.

En toch kennen wij de ambten, zonder welke wij geen kerk zouden zijn. Sommigen van ons worden afgezonderd, niet omdat ze zo bijzonder zouden zijn, maar in navolging van de Heilige Schrift worden zij afgezonderd en vrijgesteld, in de Naam van de Heer worden zij geroepen, om ambtswerk te verrichten. En de drie ambten die wij kennen: diaken, ouderling en herder en leraar, deze drie samen zullen, in harmonie en samenwerking, het dienstwerk in de gemeente verrichten: De zorg, de aandacht, het pastoraat, de ondersteuning, en de verkondiging van het evangelie. Die drie-eenheid is aan de plaatselijke gemeente gegeven, om te kunnen volharden, en biddend en werkend toe te leven naar de heerlijkheid Gods. En het stemt de gemeente tot grote vreugde dat ambtsdragers bereid gevonden worden, steeds opnieuw.

Jezus riep ook sommigen, Hij riep de twaalfen, als zijn discipelen, om het evangelie te verkondigen, en uit de Schrift kennen we alleen het ambt van apostel. Paulus was één van hen. Niet uit eigen beweging. Want uit eigen beweging was hij een gehaat christenvervolger. Maar, aangeraakt door de Heilige Geest, en geraakt door alles wat er met Jezus was gebeurd, was Hij een getuige geworden, van wat God met mensen wil. Een apostel, dat is in de eerste plaats: een getuige.

Doorgeven, wat je zelf verteld is en geleerd is. Doorgeven, wat je ervaring was in het leven, zodat een nieuwe generatie zich daaraan te goed kan doen. Daarom steunen wij bij al ons kerkewerk op het vaste en betrouwbare getuigenis van de apostelen, die niet uit eigen beweging, maar uit kracht van de Heilige Geest, en als eerste ooggetuigen het evangelie in de wereld brachten.

Trouwens wij kennen naast het apostelambt nog een ambt in de bijbel. En dat is het ambt, de waardigheid die Jezus zelf bekleedde, het ambt van Hogepriester. Jezus pleit voor ons bij de Vader, met onuitsprekelijke verzuchting, zodat God niet met zijn toorn, maar met zijn genade zal komen, in ons leven.

En vandaag wil ik kort stilstaan bij de beide lezingen, uit Jesaja, over het geknakte riet, en uit Romeinen, over de zwakken en sterken in het geloof. En onze gedachten wil ik bepalen bij een vraag, en dat is: Wat is een ambtelijke levensweg? M.a.w. wat staat hij of zij te doen, die een ambt bekleed, in de Naam des Heren.

Als we dan kijken naar Paulus, dan zien we allereerst, dat hij nogal wat opzijzet, om ambtelijk getuige te kunnen zijn. Zijn oude hatelijke levenswandel was uit de weg geruimd, en hij stelt zijn dagen beschikbaar aan het evangelie.

Maar meteen valt ook op, dat de apostel Paulus, niet zomaar zijn hele leven geeft aan de Heer. Daartoe worden wij nogal eens door radio en tv opgeroepen, om je hele leven aan de Heer te geven. Maar Paulus bleef een gewone tentenbouwer. Omdat hij niet afhankelijk wilde zijn van de giften van anderen, daarom voorzag hij in zijn eigen levensonderhoud.

En er zijn slechts enkelen, die werkelijk hun hele leven in het teken stellen van de Heer, en dan denk ik aan kloosterlingen, en bijvoorbeeld aan werkers in hulp aan armen en hongerigen.

Maar wij als gewone ambtsdragers, hier in het dorp, moeten in de eerste plaats zorg dragen voor ons eigen leven. Vandaaruit kun je dan wat tijd vrijmaken voor kerkewerk.

Wat is een ambtelijke levensweg? Wat valt ons nog meer op bij Paulus. Paulus gaat nooit zomaar een discussie aan, zonder dat daarbij de schrift open ligt. Mar hij vervalt ook niet in het andere uiterste, dat hij alle gesprek doodslaat met bijbelteksten. Hij vertrouwt op de Heilige Geest, en hij vertrouwt, dat het evangelie voor zichzelf spreekt.

En er is nog iets heel belangrijks bij Paulus, en dat is, dat hij er van uit gaat, dat wij allen op dezelfde diepte zijn. In de gemeenschap met Christus vallen alle verschillen weg, en daar durf je dan ook kwetsbaar te zijn, daar durf je je eigen leven ter discussie te stellen, om nader tot elkaar te komen. Uiteindelijk heeft Paulus het ideaal voor ogen, dat allen de Heer zullen verheerlijken, ongeacht ras, stand, huidskleur of sexe. Dat allen als uit een mond zullen zingen: Christus onze Heer verrees! U zij de glorie!

Wat is een ambtelijke levensweg? Ook de profeet Jesaja weet ervan: Je zult niet schreeuwen of op straat je stem verheffen. Net als Jezus zelf, die steeds opnieuw de mensen om zich heen toefluistert dat ze er vooral geen ruchtbaarheid aan moeten geven. Op diezelfde wijze zullen wij geen ophef maken van ons geloof, alsof het koopwaar is. Maar wij zullen in de beschermende ruimte van het pastoraal gesprek getuigen van de schrift en van ons eigen geloof.

En Jesaja zegt ook nog: Op wetsonderricht zullen de kustlanden wachten. En dat vind ik een mooie toepasselijke tekst, zeker in onze (hervormde) kerk. Want als ambtsdrager weet je, dat het evangelie niet voorbehouden is aan die enkelen, die actieven, maar je bent ook gedreven door de overtuiging, dat het evangelie gebracht moet worden aan de rand, in de kustlanden van de gemeente, omdat juist daar de honger vaak zo groot is.

Zo is het immers ook in de wereld. De rijkdom is voorbehouden aan enkelen, terwijl aan de rand mensen verhongeren en verpieteren.

De ambtelijke levensweg brengt je juist ook in de kustlanden, juist in de kerkers, juist daar, waar mensen in duisternis gezeten zijn. Daar kun je licht brengen, niet uit eigener beweging, maar met de kracht van de Heer.

En wat wel het meest opvallende kenmerk is van die apostel Paulus, het meest opvallende aan zijn ambtelijke werk, dat is: Zijn reizen. En dat is het hoogste in de ambtelijke levensweg: Dat je niet vanuit de hoogte mensen benaderd, of van een veilige afstand, maar dat je mensen opzoekt, daar waar ze zich bevinden.

Als iemand bedroefd is, dan kom je niet aan met de vreugde van het geloof. Als iemand eenzaam is, dan zeg je niet dat dat wel wat meevalt, en dat er toch heus wel eens iemand langskomt. Dan is het zaak, niet om klaar te staan met antwoorden, maar dan is het zaak, om te durven vragen. "Mens waar ben je? Hoe voel je je? Wat gaat er in je om, als je bedroefd bent, als je eenzaam bent? Waar denk je aan? Waar hou je je aan vast?"

Dat is ambtelijk, dat je de mensen opzoekt waar ze zijn, en er niet vooruit draaft. En bij de woorden van Paulus komt mij het beeld voor ogen van een bergbeklimmer. De mens is in dit leven als een bergbeklimmer. Wij zoeken de weg omhoog. En wij zien waarheen we moeten gaan. Maar we dragen steeds te vallen, dan zijn we zwak. En dan zijn er sommigen onder ons, die sterk zijn, die mensen opvangen, en aandacht geven. Dan kun je meedragen en meevieren, en meetrekken met de ander, op weg naar Gods heerlijkheid.

Want dat is ons doel, de heerlijkheid van God te aanschouwen, dat is ons doel boven op de berg. Maar zelfs als wij achterom kijken, als we naar beneden kijken in de diepte, als we dreigen te vallen, dan ontdekken we in de diepte een kleine heuvel. Lang niet zo groot als die berg, slechts een kleine heuvel, met daarop een houten kruis.

En vandaaruit leven wij, dat is onze achtergrond. De hoge-preister die meedraagt, die meetrekt, die meelijdt. En of we nu voor of achter ons kijken, wij hoeven niet te vrezen, want de Heer is bij ons. Hij is onze reisgenoot. En wij als reisgenoten mogen elkaar onderweg opzoeken, en er samen op uit trekken. En het is de weg van het ambt, om daarin de weg te wijzen.

Zo zocht ook immers Paulus steeds onderweg naar reisgenoten, of hij getuigde en riep mensen op om ook reisgenoot van de Heer te worden. En bij dat alles ligt de Schrift open als een wegwijzer, als een baken, in de diepte van ellende.

Want zo zegt Paulus: "Alles wat tevoren geschreven is, is tot ons onderricht geschreven, opdat wij in de weg der volharding en van de vertroosting der Schriften de hoop zouden vasthouden." Moge dat de lijfspreuk zijn van ambtsdragers overal, de hoop vasthouden, vanuit de vertroosting der Schriften.

Tenslotte nog dit over de grote apostel Paulus. We lazen uit zijn brief aan de gemeente te Rome, een gemeente in de verdrukking en in de vervolging. Daar in Rome, daar eindigden de aardse reizen van Paulus. Daar in Rome, in het centrum van de aardse macht, daar is hij aan zijn eind gekomen. En daarin schuilt hoop, hoe gek dat ook mag klinken. Want het is de hoop, dat al onze aardse reizen zullen eindigen bij het kruis van de overwinning, het kruis van Jezus Christus.

Laten wij dan hoopvol geloven, en ambtsdragers omringen met liefde en gebed. Laten we de Heer danken, dat Hij onze reisgenoot is, dat de weg naar God open ligt. Ja, laten wij de Heer lofzingen uit volle borst: "Hoopt op de Heer, zijn dag komt nader!"

AMEN

*Salutatio, die
al mijn rampen en schikkingen,
geheel veranderd.*